

DOMOVINA

Izhaja dvakrat na teden, in sicer vsak torek in petek. — Depisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu, in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 1-tirno temeljno pristojbino ter od vsake petik-vrste po 20 v za vsakokrat; za večje inserate in za mnogokratno inseriranje primeren popust. — Naročnikom za celo leto 3 lita, za pol leta 4 krome, za četrt leta 2 kroni; ista naj se pošilja: Upravištvu „Domovine“ v Celju.

Slovenski starši pozor na nemškutarske agitacije za nemške šole!

Prišel je zopet čas, ko se začne lov na slovenske otroke za nemške šole. Slovenski očeslovenska mati, pozor! — Dovolite, da vam pojasnim namen in pomen teh ponemčevalnic, da vam razkrinkam agente za nemške šole. Kaj pa vam obetajo? Vaši otroci dobé obleko, hrano, učne pripomočke, vse zastonj; razun tega vam zatrjujejo, kako potreben je nemški jezik, brez katerega ni moči priti črez domači prag. Ogo-varjajo in blatijo slovenske šole, slovenske učitelje, slovenske odvetnike, slovenske trgovce, kratko vse, kar je slovensko. More količkaj na roden Slovenec verjeti, da je nemški trgovec, odvetnik ali učitelj slovenskemu kmetu večji prijatelj, kakor pravi, zavedni Slovenec?!

Ne vernjte tem lisjakom, ker ravno oni sami so vaši največji sovražniki, ravno oni so isti, ki vas žele izkoristiti ter sčasoma ugonobiti. Nastavljajo vam svoje mreže, laškajo se vam, da vas lažje vjamejo. Le malo pomislite, kako korist vam donajajo nemške šole!

V nemških šolah je ves pouk popolnoma nemški, učitelji dostikrat Nemci, ki slovenske besede niti ne razumejo. Ubogi otrok, ki ne more slediti slovenskemu pouku, naj ima korist od pouka, katerega se popolnoma ne razume. Ne trdim, da se otroci ne nauče popolnoma nič nemški, saj si še papiga zapomni nekaj besed, ako ji iste večkrat ponovimo. Najbolj si gotovo zapomnijo vsenemški pozdrav „Heil“, tupatam tudi „Kistant“. Vprašajmo pa se, ali ste s tem koristil sebi, otroku in narodu? Odgovor je kratek, ne! Vprašajte otroka, koliko se je naučil drugega za življenje bolj potrebnega kakor je tisti „Heil“, pomislite, bo li mogoče se na podlagi tega, kar se je naučil otrok v nemški šoli, biti težki življenski boj. Učitelji nemških šol se pečajo večinoma z otroci, ki že nemški znajo, slovensko učence pa puste sedeti ter se ne zmenijo dosti za nje; saj pa jim je le za to, da se izkažejo z velikim številom otrok, da lažje širijo svoje šole. Kaj pa tudi hoče nemški učitelj z otrokom, ki ne zna nič nemški. Dandanes se zahteva od zadnjega kočarja več, nego samo njegov podpis. Kdor hoče dandanes uspevati, kdor hoče napredovati, temu je treba močne, trdne podlage, treba mu je bistrega duha, katerega pa se ne more navzeti po nemških šolah, katerim je le namen ves razvoj naroda zadušiti.

Le pogledjmo, koliko store nemške šole za napredek našega naroda. Glavni namen nemških šol je vcepiti slovenskim otrokom nemški duh, odtujiti jih materinemu jeziku, odtujiti jih naši lepi rodni zemlji, vcepiti jim stud do vsega, kar diši slovenski ter jih navdušiti za vse, kar je nemško. Še več, še grši namen imajo nemške šole. Njih smoter je vas in vaše otroke poneumniti, vas storiti popolnoma nevedne, pretvoriti v ljudi brez lastne volje, da vas potem lažje izkoristajo v svoje sebične namene. Kaj vam pomaga znati nemški, ako pa niste dovolj razumni, da bi izprevideli po lisičje zvite alabe na-

kane nemškutarjev. Pomislite tudi, je-li nemški jezik res edini zveličaven, pomislite, ako res samo znanje nemškega jezika pripomore še do tako neznatnega napredka. Vi, ki ste bili vojaki, lahko pričate, da tam slovenski fantje vedno bolj napredujejo, kot nemški. Pogledjte si tudi druge stanove, tudi tam vidite, da Slovenec ne zaostaja, čeravno ne zna nemški. Glejte torej, če je res nemški jezik tako važen, zakaj pa ne napredujejo Nemci, ko vendar znajo dovolj nemški? To ravno Nemce boli, da so Slovenci tako prebrisanih glav, to jim je ravno na poti, da nas vkljub vsemu naporu ne morejo ugonobiti; zato pa nas hočejo poneumniti, potem bi ravnali z nami kakor bi se njim zdelo, ravnali bi gotovo z nami kakor s sužnji, mi bi jim tlačanili, a oni bi uživali sad našega truda, ter si redili že itak dovolj mastne trebuh. Si li morete misliti, da je človek, ki je izdal svoj rod, svojo mater, svoj jezik, vaš prijatelj, človek, ki vam želi dobro, ki hoče povzdigniti vašo omiko. Ne vidite v teh besedah tiste grde, nesramne laži, katere je zmogla le propala, smrdljiva duša nemškutarjeva?!

Ako vam žele res kaj dobrega, naj vam opomorejo v gospodarstvenem oziru, tam naj izdajo tiste efijaltske groše, ki romajo iz „rajha“ za slovenske namene. Potem, ako je že res nemška šola kaj tako dobrega, čemu toliko agitacije, zakaj se dajo vjeti ravno največji neumneži, zakaj ne pošilja svojih otrok tja razumen, napreden, pošten slovenski kmet?

Poglejmo si še nekoliko, kakšen material pohaja nemške šole — Tja zahaja deca nemškutarskih obrtnikov, viničarjev in sploh tistih, ki so od nemškutarjev zavisni; nemško šolo pa pohajajo tudi tisti otroci, ki ne uspevajo v slovenskih šolah. Sadove nemške šole pozna tudi vsak. Otroci popolnoma podivjani, se pode kričeč po cestah in ulicah, kakor divjaki, ne pozdravijo nikogar, ali končno zatulijo edino nemško besedo, katere so se naučili „Heil“. Med potjo napadajo sirovo učence slovenskih šol, dostikrat ne dajo tudi miru mimo idočim popotnikom. Iz tako vzgojenih otrok naj postane pošten, delaven, značajan slovenski naraščaj. Potem šele bodo Nemci kazali pr nas, češ, glejte jih, to so Slovenci, to so roparji, tatovi, ubijalci itd., saj to že store sedaj, ko se jim vendar da tako malo povoda.

Slovenski oče, slovenska mati, želita, da se bodo kedaj vaši potomci na tak način blati, želita, da bi vaš sin v svoji nemškutarski nadutosti psoval vas, psoval materin jezik, teptal svoje rojake; hočete vzgojiti narodne izdajice? Mislim, da ne, mislim, da še v Slovencih vedno tiči toliko narodne zavednosti, narodnega ponosa, da ne bodo izdali svojih otrok, da ne bodo izdali svojega naroda za košček kruha, hlačice itd., ki se dobivajo po nemških šolah, mislim sploh, da še imate toliko ponosa ter bodete te malenkosti, četudi včasih težko, kupili za lasten težko prislužen denar, rajši kakor bi vživali milost izdajskih nemškutarjev!

Ako hočete vzgojiti iz svojih otrok dobre, značajne, materi Sloveniji zveste sinove in hčere, dajte jih v narodne, slovenske šole, kjer se bodo učili kaj pametnega in koristnega, da ne bodo v zaameh nemškutarjem, ampak bodo vedeli z

uma bistrim mečem vedno in povsod odbijati nesramne napade teh propalic.

Nikdar pa vam pameten človek ne odsve tuje dati naučiti svoje otroke tudi nemškega ali sploh kakega drugega jezika. To pa storite šele tedaj, ko se je otrok že naučil, česar mu je neobhodno potreba za življenje. Dajte potem svoje otroke v mestne višje šole, ako pa ste manj premožni, dajte jih k poštenim Nemcem služiti, kajti tam se bodo najprej in najboljše naučili nemškega jezika.

Cenjeni bralci „Domovine“, vi gotovo ne pošiljate svojih otrok v nemške šole, ker ste prerazumni, da ne bi uvideli škode, katero povzroča nemška šola, zato pa imate dovolj sosedov, kateri se tavajo v temi zmot, nevednosti in zaslepljenosti; dajte jih poučiti, posebno sedaj, ko se nemškutarski agitatorji plazijo po vaseh in kočah, da bi vjeli kakega revčka na svoje limanice. Pojasnite tem zaslepljenim pogubonosnim namen nemških šol ter jih z vsemi mogočimi in dopustnimi sredstvi odvracajte od teh poneumnjevalnic, ker s tem si pridobite neveljnih zaslug za prosep slovenstva, za napredek millega nam slovenskega naroda! Na delo torej dragi rojaki, da nas nemškutarji ne prehitijo!

V spomin

vč. gospodu župniku Martinu Jurkoviču
ob priliki njegova inštalacije
v Ljutomeru, dne 13. septembra 1903.

Ljutomer bodi vesel, ker zopet dobil si pastirja, ki za tvoj blagoslov vnet, v tebi bo pazil na red,

ki ti bo v verskih rečeh preblag in pegumen voditelj,

žitelje tvoje učeč, kar je krščanska dolžnost. Srčen ti bodi pozdrav, sin krasnega muraškega polja,

nekdaj za tu službujoč, ljudstvo že dobro poznaš.

Maogo strupenih zeli pognalo je tukaj korenje, časa drugačen je duh tukaj sedaj vladajoč; rada bi tu se trdost utrdila ščitov protislovenskih, ki se ošabno povsod, vidno vzdigujejo že; toda ne boj se zlobnežev teh le sebe častadih, ki jim za drugo ni mar, ki so le drugim na kvar.

Bodi naslednik srčan učenega svojega njca, ki mu bil rod je nad vse, sreča njegova še več.

Ko iz dolin odganja megla zar solčni po jutrih, tako odganjal je on narodovo nezavest, močno trudeč se povsod nasprotnikom pot je zapiral:

Protislovenecv napor njemu nikak ni bil strah. Tudi Ti delaj takó; za setvo vasa la bo štev.

Čuvaj Te zemskih nadlog, dolgo Te živi nam Bog!

Bož. Flegarič

Celjske in štajarske novice.

(Bratje Sokoli!) Za izlet v Žalec se vrše redovne in proste vaje v četrtak in soboto zvečer v „Narodnem domu“. Članom, ki ne pridejo k redovnim vajam ni dovoljeno nastopiti v društveni opravi na izletu v Žalec. Odbor.

(Slovenskim staršem, ki mislijo dati svoje sinove v celjske srednje šole v pouk.) Za vadičnega učitelja pripravnice na celjski nemški gimnaziji je imenovan neki Pruner, ki je dosedaj služboval na Dunaju. Mož seveda ne zna slovenski in vidi se nam kakor uganka, kako bo na pripravnici slovenske dečke poučeval, kateri so v zadnjem šolskem letu večinoma ta razred obiskovali. Vsakdo lahko sprevidi, da je napredek pri pouku nemogoč, če učenec ne razume jezika svojega učitelja. Zatorej svetujemo staršem, da svojih otrok naj nikar ne dajo v pripravnico nemške gimnazije, ampak naj jih pustijo od domačega učitelja pripravljati (s tem pridobijo otrokom eno leto in se obvarujejo stroškov), ali pa naj jih dajo v petrazredno ljudsko šolo celjske okolice, kjer se učenci za sprejemni izpit v gimnazijo prav dobro pripravijo, kar je letošnji izpit meseca julija dokazal. — Nadalje lahko staršem, ki imajo dečke bistré glave, z mirno vestjo nasvetujemo, da jih dajo študirat. Kajti pomanjkanje slovenske inteligence je večinoma krivo, da ne napredujemo tako, kakor bi morali. In belega kruha je posebno v slovenskih pokrajinah še zadosti. Koliko mest se mora tujcem oddati, ker ni slovenskih profesorjev! Slovenski starši morajo le skrbeti, da se njim sinovi v mestu ne spridijo. Gledati morajo pred vsem, da jih dajo na stanovanje k poštenim ljudem. Če ne vedo sami za pripravna stanovanja, naj se obrnejo do gimnazijskega vodstva ali do posameznih profesorjev, ki jim bodo gotovo najboljša nasvetovali. — Velika napaka premnogih staršev je tudi ta, da se za svojo deco med šolskim letom premalo brigajo. Deček, ki študira v mestu, mora imeti čut, da se starši zanj še vedno brigajo. Zatorej naj starši, ako le možno, svoje sinove v mestu obiskujejo, naj se zglajajo pri učiteljih, da zvedo, kako se njihovim ljubljencem godi. Vez, ki obstoji med starši in otroci, naj se s tem, da se otroci dajo študirat, nikakor ne zrahlja, ampak postati bi morala tembolj trdna. Žalostno pa je, če misli oče, ki je svojemu sinu obed v „Dijaški kuhinji“ izprosil, da je s tem svojo dolžnost že izpolnil. — Duhovnike, posebno pa učitelje prosimo, da nas podpirajo v našem prizadevanju in da starše poučijo o njihovih dolžnostih.

Prijatelj mladine.
(Še en kos nemškutarjenja.) Prejeli smo od tukajšnjega okrožnega sodišča razsodbo o potrjenju naše zadnje zaplembе pisano — kar je naravnost nečuvno — v nemškem jeziku. Poslali smo jo takoj s pritožbo vred na c. kr. pravosodno ministrstvo. Morebiti bože ministrstvo na Dunaju lažje našlo slovenščine zmožne uradnike, ki nam bodo to nemško razsodbo na slovenski jezik predstavili.

(Za pravice slovenskega jezika pri naših sodiščih.) V zmislu sklepov storjenih pri zadnjem zborovanju celjskih slovenskih odvetnikov in odvetniških uradnikov se je na c. kr. pravosodno ministrstvo odposlala pritožba zaradi kršenja pravic našega jezika pri celjskih sodiščih in naš jezik žalečega postopanja nekaterih c. kr. uradnikov. Tudi se je na predsedstvo okrožnega sodišča vložila od vseh odvetnikov in odvetniških kandidatov podpisana vloga glede zadnjč objavljenega sklepa o rabi slovenskega jezika. Izvedeli smo pa, da izmed slovenskega občinstva nekateri navidezni narodnjaki, če imajo s temi uradi opraviti, na nečuden način zapostavljajo naš jezik. Brž ko bi o takem neznačajnem postopanju zopet kaj izvedeli, bomo dotičnike pred javnostjo neusmiljeno raztrgali in ime takega Efiialta z debelimi črkami natisnili.

(Slovinci posnemajmo!) Pred kratkim je prišel znani „Oeche“ v gostilno pri Zamorcu ter si naročil piva. Ko se mu to da, kar naskrat odkloni, češ, ne pijem ga, ker se čuti gospod „Maloprou“, založnik tega piva, Slovenca. — Nadalje si da ta zagrizenec prinesiti smodk, a odkloni tudi to, ker so kupljene v tobakarni v „Narodnem domu“. — Ko bi se pač tudi Slovenci tako izogibali Nemcem in nemških stvari.

(Prostovoljno gasilno društvo za celjsko okolico.) C. kr. namestništvo je vsled naredbе od 24. avgusta 1903, šte. 36982, pravila tega gasilnega društva odobrilo.

(Pridelek hmelja v Savinjski dolini) se ceni letos na 9000—10000 meterskih centov.

Prodajal se je meterski cent po 300 do 500 K Dal je torej hmeljarjem okoli starih milijonov kron. Najvišjo ceno je imel naš hmelj leta 1881, ko so ga plačevali kilo po 4 do 5 gld. Bila so pa tudi leta pri nas, ko hmelj sploh ni šel v denar. Povprek pa je hmelj pravi blagor za našo lepo dolino.

(V Letušu) smo imeli dne 8. t. m. šolsko predstavo in koncert. Naši mali diletanti so se prav vrlo obnašali. Mnogo smeha so povzročili predstavljatelji raznih stanov. Igra „Star vojak in njegova rejenka“ je posebno ugajala nele z ozirom na poučljivo vsebino, ampak tudi zastran izvršitve posameznih ulog. Posebno dobro se je obnesel koncert v gostilni g. N. Zanierja & sin. Prostorne in okusne sobe so bile do zadnje mize napolnjene cenjenih gostov od blizu in daleč. Videlo se je, da aranžer ni novinec pri takih prireditvah. Upamo kmalu kaj enakega. Pohvalno pa se moram izreči o letuških fantih. Malo je krajev, kjer bi se tako dostojno obnašali, kakor smo se ravno ta dan v Letušu pričali. Tako vedenje je v čast celi okolici — da celemu narodu in posnemanja vredno.

(Na Lisci) se je našel ženski klobuk. Dama, koja ga je izgubila, naj se pismeno oglasi pri gospodarju koč, g. B. Jurku na Razboru pri Zidanemmostu.

(Iz Hrastnika.) Kakor napovedano, se je vršila dne 6. t. m. veselica bralnega društva na Dolu, pod kozolcem g. Ferd. Roša. Udeležba je bila srednja. Navzlic krasnemu vremenu, navzlic mnogim lepakom v vseh bližnjih krajih, navzlic vsem naznanilom po časopisih nismo videli skoraj nobenega tujca. Dasi se je povdarjalo zaporedoma, da stoji društvo na slabih nogah, vendar so naši najbližnji sosedi Trbovljčani pustili na cedilo — ne, ne samo to! Priredili so, rekel bi nekako ostentativno, ravno isti dan veselico (v kak namen?) Ljudje govore, da so bila kar dvojna vabila? 1. Vabilo k igrokazoma „Eao uro doktor“ in „Dr. Allwissend“ (nemški?) 2. Vabilo k predstavi Kristusovega trpljenja. Če je to resna, potem se nam vznemlja misel na združenje vseh visoko stoječih, vendar na nemčurško stran se nagibajočih trboveljskih frakcij. Če že boče trboveljsko dijaštvo prirejati predstave sebi v kratek čas, naj to dela ob priložnostih, ko se ne bo s tem škodovalo narodnim težnjam! — A tudi Dolanci bi se lahko prikazali v lepšem številu, vsaj se gre za obstoj njih društva. — Gleda igre same gre največja zahvala nadučitelju g. A. Gausu. Hvala mu za njegovo marljivost in skrbnost, katero je imel za točno prireditve veselice. Peto se je, kakor se izražajo izvedenci, izborni. Zato nam je itak bil porok naš stari pevovodja, ki dovede s svojo železno generijo petje vedno do viška popolnosti. Pred vsem se je obnesel mešan zbor M. Hubad: „Je pa davi alan'ca padla“. Brez napak se je proizvajala tudi Adamič: „V gozdu“. Ker sem čital v nekaterih časopisih o tej Adamičevi pesmi nepovoljno kritiko, pripomnim, da naj se ne igra samo pri glasovirju, ampak ališati se mora peti! Te kakor i druge pevske točke so privedle občinstvo do burnega navdušenja. — V dobro voljo sta spravila navzoče šaljiv prizor: „Oče Matjaž prvič pri fotografu“ in burka. Odlikovali so se vsi diletantje. Kot novinki z veseljem pozdravljam gospici Vek. Roš in Anico Speiserjevo. Največ zasluženega priznanja je seveda dosegel g. Radič. Po igri se je razvila živahna zabava.

(Iz Sevnice.) (Kazenska pravda Cvenkel-Juvan.) Pred kratkim se je vršila pri tukajšnji sodnji obravnavi v zadevi g. Antona Cvenklina iz Št. Petra proti bivšemu postajenačelniku Juvanu zaradi žaljenja časti. Juvan, ki je sicer g. Cvenklina krvavo žahl, je bil oproščen; govoriti ima o tem seveda še celjsko okrožno sodišče. „Tagespošta“ in „Grazer Tagblatt“ sta seveda prinesla o tem članke, ki so pa pisani tako, da se lahko misli, da je bil Juvan v pravici in da mu je g. Cvenkel krivico delal. Toda reč je drugačna. V neki prejšnji kazenski pravdi proti Juvanu je g. Cvenkel izpovedal, da je Juvan zagorskim kolesarjem, ko so se hoteli odpeljati iz Sevnice proti Zidanemmostu, zaklical: „Ihr windischen Hunde, ich werde euch schon zeigen!“ Juvan je seveda tajil, da bi bil te besede izustil. Zglasil se je res neki Juvanov prijatelj, ki je

trdil, da je omenjene besede rabil on, pri drugi obravnavi oglašil se je še drugi prijatelj, ki je isto o sebi govoril. Sirov je seveda dovolj, tako da nihče tega ne dvomi; toda razun g. Cvenklina so tri priče pod prisego potrdile, da je res Juvan te besede izustil. Vkljub temu je Juvan začel g. Cvenklina dolžiti, da je krivo prisegel. Vsled te dolžitve g. Cvenkel Juvana tožil; pri prvi obravnavi je bil tudi Juvan obsojen, in pri drugi obravnavi ga je pa drugi sodnik oprostil, češ, da je tožba deloma bila prepozno vložena, deloma pa, da ni dokazano, da je Juvan res g. Cvenklina dolžil krive prisage. Nemške priče, katere bi imele obdolžitev potrditi, so namreč „slabega spomina“ in se „niso mogle več spomniti“ ali je Juvan obdolžitev res izgovoril ali ne.

(Zaročila sta se) g. prof. dr. Leopold Poljanec iz Maribora in gospodična Marija Trampuš, učiteljica v Framu. Čast tamo!

(Žigertov razgledni stolp na Pohorju) V nedeljo, dne 6. t. m. se je otvoril in blagoslovil sredi zelenega slovenskega Pohorja vrh Kapu-novega po domače Žigertovega posestva 35 m visoki razgledni stolp. Pri krasnem vremenu je privrelo od vseh strani nad 500 ljudi iz vseh slojev in krajev. V prijaznem bratovskem obče-vanju smo videli zastopane vse stanovce, vse vesele, ponosne brate Slovence. Pa tudi Nemcev smo videli, pa poštenih avstrijskih Nemcev, ki so bili med nami prav dobre volje, in ki so tako veliko podjetje „Podravske planinske po-družnice“ z veseljem občudovali in hvalili in brez ovinkov priznali, da še tako vzvišene in navdušene svečanosti pri nemških planinskih društvih niso doživeli. Kaj pa neki „Marburgerca“ poreče k temu? — Sloveča cerkva Sv. Arha je bila prenapolnjena, ko nastopi č. g. profesor dr. A. Medved leco in prične svoj navdušeni govor z besedami: „Na goro, na goro, na strme vrhe, tja kliče in miče in vabi srce“. S plamtečo besedo je opisoval pomen gore v katoliški cerkvi. Močan pevski zbor pa je zapel pri službi božji M klič čvo mašo. Po maši smo se okrepili s prav dobrim „Turnerjevim“ vinom in tečnimi jedmi ter smo potem odkorakali v dolgem spre-vedu z godbo na čelu k stolpu. — Impozantna stavba Žigertov stolp! Stojč na šesterostranski kameniti podstavi, se vzdiguje skoraj do oblakov, kajti visok je čez 35 m. Stolp ima 7 nadstropij in je pokrit z železno, pocinkano pločevino. Z nadstropja v nadstropje se pride po stopnicah, kakor v zvoniku. S sedmega nadstropja vid-s dele petih dežel: štajarske, koroške, kranjske, hrvaške in ogrske. Takšen je torej Žigertov razgledni stolp. Stavbo je blagoslovil prof. dr. Medved in zopet nagovoril z druge stolpove etaže strmeče ljudstvo, ki je z burnim „Živjo“ mični in ganljiv govor odobraval. Ravnotako navdušeno in hvali-žoo sprejel se je sledeči slavnostni govor predsednika g. Lesjaka. Nad vse veselo in lepo pa se je obnesel piknik na zelenem z visokim smrečjem obrobjenem travniku. Tukaj veselju, petju, plesu in rajanju ni bilo ne konca ne kraja. Govor je sledil pesmi in pesem govoru. Govorili so še dr. Medved, vsenčlanski govor dr. Murko, celjski dr. Sarnec, dr. Rosina, dr. Glaser, Lesjak, visokošolci i. dr., in za vsakim govorom je zadonela lepa slovenska pesem iz srebrnih grl krepkega moškega in ženskega zbora. Prezgodaj se je solnce nagnilo, kajti premnogo gostov se je še sukalo v čarobni mesečni okoli. P. Glaser-jeve „kavarne“. Zora je še videla zadnje goste.

(Za podjetnega Slovenca) je nekje v ma-riborskem okraju najlepša prilika, da poleg go-tovega gmotnega uspeha obdri dosedaj slovensko last v slovenskih rokah. Nemoi in nemčurji že zdavnaj prežijo na to posestvo. Seveda krčma, trgovina, lesna žaga in gospodarstvena poslopja, vse prenovljeno, blizu železnične postaje, brez konkurence — to mika. Nevarnost je velika, da z morebitnim naseljenjem nemškega ali nemčur-skega podjetnika dobi časoma celi kraj nemško lice, kakor se je zgodilo že večkrat drugod.

Uredništvo „Domovine“ bo vsak čas rada po-streglo eventualnim vprašalcem z natančnejšimi podatki. — Druge slovenske liste prosimo, da ponatisnejo to notico.

(Predavanje v Trgovišču pri Val. Nedelji.) Akad. ferijalno društvo „Bodočnost“ je priredilo v Trgovišču 8. t. m. svoje predavanje. Udeležba

